

Mirko Kunčič:

Polžek.

Striček polž odprl je duri
in pokukal v božji svet.
»Lej ga spaka,« ostrmel je,
»kaj pomlad je zunaj spet?«

Zlezel je na prag, vzravnal se,
moško brke si navihal
in potem z veliko vnemo
v solnčno reber odsopihal.

»Zdravo, ježek!« — »»Bog daj, Bog daj!««
je odzdravil boter jež.

»»Kam pa, kam že na vse zgodaj?««

»Njivico orat grem, veš.«

In je dirjal dalje, dalje
polž in slednjič vzradoščen
res do njive je pridirjal.
Toda kdaj? — Hm, na jesen ...

